

14. 6. 2007

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Obchodní vedení společnosti s ručením omezeným

Jak vyplývá z ustanovení § 133 a násl. obchodního zákoníku, jednatel jakožto statutární orgán společnosti s ručením omezeným je nejen oprávněn jednat jménem společnosti, ovšem náleží mu též obchodní vedení společnosti. Obě tyto činnosti tak spadají pod působnost a výkon funkce jednatele.

I přes shora uvedené vymezení však obchodní zákoník nspecifikuje, jakým způsobem je třeba pojem „obchodní vedení“ vykládat a jaký obsah mu přiřadit.

Obsah pojmu „obchodní vedení“ lze vymežit jak pozitivně, tak negativně.

Jde-li o pozitivní vymezení, právní teorie chápe obchodní vedení zpravidla jako řízení společnosti, tj. zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o podnikatelských záměrech (blíže viz Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol. Obchodní zákoník. Komentář. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, str. 419-420).

Za obchodní vedení lze dále považovat rozhodování o provozních záležitostech společnosti, jimiž jsou např. reklama či vedení účetnictví.

Soudní praxe též vymežila obsah pojmu obchodní vedení negativně. Příkladem lze uvést usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 5. dubna 2006, sp. zn. 5 Tdo 94/2006.

Z odůvodnění zmíněného soudního rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že do obchodního vedení společnosti „nenáleží ty činnosti, které jednatel provádí ve vztahu ke společníkům či orgánům společnosti, např. svolání valné hromady podle § 128 odst. 1 obch. zák., oznámení o následném přijetí usnesení valné hromady podle § 127 odst. 8 obch. zák., vedení seznamu společníků podle § 135 odst. 1 obch. zák. apod., neboť tyto činnosti se nedotýkají každodenní podnikatelské činnosti společnosti a směřují k výkonu práv společníků.“

Pro dokreslení komplexnosti celé problematiky je vhodné také citovat z rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 2. 2007, sp. zn. 29 Odo 1108/2005. V tomto rozsudku zaujal Nejvyšší soud stanovisko, že „rozhodnutí o tom, zda společnost uhradí dluh, může být, ve vazbě na konkrétní okolnosti případu (např. na majetkovou situaci společnosti, případnou spornou povahu dluhu, či na význam placené částky pro společnost), součástí obchodního vedení společnosti. Může však také jít pouze o rozhodnutí, které podle své povahy patří do působnosti svěřené (společenskou smlouvou, stanovami či vnitřními předpisy) některému z jednatelů či dokonce do působnosti některého zaměstnance společnosti.“

Uvedený závěr je logický. Zejména ve velkých společnostech by bylo jistě absurdní, aby o všech otázkách spjatých s podnikatelskou činností společnosti musel povinně rozhodovat výlučně její statutární orgán.

S ohledem na shora vymezenou působnost statutárního orgánu společnosti s ručením omezeným je zřejmé, že přijetím rozhodnutí o obchodním vedení jeho úloha zpravidla nekončí.

V rámci výkonu tzv. vnějšího jednatelského oprávnění totiž bývá pravidlem, že „na rozhodnutí učiněné v rámci obchodního vedení společnosti navazuje jednání jménem společnosti, a to tam, kde k realizaci takového rozhodnutí je nutné právní jednání ve vztahu k třetím osobám“ (blíže viz Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol. Obchodní zákoník. Komentář. 11. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, str. 461).

Takové právní úkony, např. uzavření odsouhlasené verze smlouvy, však již pod obchodní vedení nenáleží. Představují totiž jednání jménem společnosti, případně, nejsou-li realizovány statutárním orgánem, v jejím zastoupení. To se řídí jinými pravidly, než rozhodování o obchodním vedení.

Obchodní zákoník stanoví, jakým způsobem se rozhodnutí o obchodním vedení přijímá, má-li společnost více jednatelů. Tuto úpravu lze nalézt v § 134 obchodního zákoníku.

Ustanovení § 134 obchodního zákoníku upravuje tvorbu společné vůle jednatelů společnosti tak, že k přijetí rozhodnutí o obchodním vedení je nezbytný souhlas většiny jednatelů. Společenská smlouva se však může od zmíněného pravidla odchýlit.

Nedodržení zákonem či společenskou smlouvou stanoveného postupu při rozhodování o obchodním vedení nicméně nevede k neplatnosti právního úkonu, kterým se v souladu se shora uvedeným výkladem realizuje přijaté rozhodnutí navenek. Takový právní úkon (např. uzavřená kupní smlouva) je platný za předpokladu, že byl učiněn předepsaným způsobem.

K dokreslení lze uvést následující příklad. Bude-li dle společenské smlouvy či stanov společnosti třeba, aby příslušnou smlouvu uzavřeli jménem společnosti oba jednatelé společně a ti tak učiní, bude smlouva platná, i když rozhodnutí o jejím uzavření přijali v rozporu s rozhodováním o obchodním vedení. To však nevylučuje jejich případnou odpovědnost za škodu, která tímto společnosti vznikla.

I s ohledem na tuto skutečnost lze jen doporučit, aby byl o zásadnějších rozhodnutích spadajících pod obchodní vedení společnosti sepsán zápis, z něhož bude patrné, jakým způsobem a hlasy kolika (a nejlépe i kterých) jednatelů společnosti bylo rozhodnutí učiněno.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Dokazování negativních skutečností ve sporném řízení](#)
- [Neoprávněný odběr elektřiny - překvapení vlastníka?](#)
- [Rodič u dítěte v nemocnici: právo na přítomnost neznamená bez dalšího právo na přespání na jip/jirp](#)
- [Pokuta za švarcsystém kurýrů Rohlíku potvrzena Ústavním soudem](#)
- [Metropolitní plán schválen. Je Váš projekt v bezpečí?](#)
- [Posouzení shody dle AI Act - zkušenosti z praxe](#)
- [Začínají soudy zohledňovat náklady podnikatelů při plnění právních povinností v oblasti e-commerce?](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 35: Ručení za dluhy z podnikání u OSVČ a s.r.o.](#)
- [Bezpečnostní systémy vlastní konstrukce v kategorii Specific: regulatorní požadavky a praktické aspekty](#)
- [Nefungující rozsah péče o dítě. Cesta přes využití terapie a dalších opatření podle ustanovení §](#)

503 zákona o zvláštních řízeních soudních

- De iure traktor, de facto nákladní vozidlo, už ne tolik výhodná dualita